

Lars Løkke Rasmussens tale ved Folketingets åbning

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

4. oktober 2016

Sted

Folketinget

Jeg tror, det ligger dybt i de fleste af os, at vores børn skal have det bedre end os selv: et bedre liv, større håb og opfyldte drømme. Sådan har jeg det, og sådan blev jeg selv mødt i mit liv.

Min mor blev født i 1936. Hun voksede op i Ferskesøstræde i Nexø på Bornholm. Det var en tid, hvor goder som telefon eller radio langt fra var en selvfølge, og hvor rindende vand var en luksus. Længere er det ikke siden. Mange gik ud af skolen i 7. klasse. Det gjorde min mor også. Længere er det ikke siden.

Min mor var husmor det meste af sit voksne liv. Hun fik først ufaglært arbejde, da jeg var ved at være klar til at forlade folkeskolen. Indtil da sørgede hun for, at lektierne blev læst, og at madpakken blev smurt. Hun arbejdede hjemme, mens min far arbejdede ude. Det var en helt almindelig arbejdsdeling. Tænk, at det ikke er længere siden.

Min mor fik aldrig en uddannelse, men hun var nu alligevel den klogeste, jeg har kendt, og hun havde store drømme. Og der var én drøm, der overskyggede de andre, nemlig at hendes børn fik flere muligheder, end hun selv havde haft. Det var min mors drøm, og den delte hun med mange i sin generation og med mange i generationerne før.

Danskernes drømme er faktisk den drivkraft, der har bragt os videre – som mennesker og som land. Generation efter generation føjede deres til, ikke gennem revolutioner, men ved at lægge sten på sten til mulighedernes Danmark, hvor vi yder, hvad vi kan, hvor vi hjælper, hvis der er behov, og hvor vi hver især strækker os så langt, som talentet rækker.

Fremgang er en del af vores selvforståelse. Vi forventer, at Danmark er blandt de rigeste lande. Det kan næsten føles som en naturlov, men det er det desværre ikke. Der har været international finanskrise og lavkonjunktur. Vi har haft svært ved at ryste det af os. I 10 år – i 10 år – er vi ikke blevet rigere.

Hvis Danmark er i slæbesporet, mens landene omkring os træder på speederen, så går generationer glip af nye muligheder, og det må ikke ske. Det er derfor, jeg har sat et ambitiøst mål: Danmark skal blive 65 mia. kr. rigere i 2025. Og det er derfor, regeringen har fremlagt en helhedsplan for et stærkere Danmark, som kan bringe os et langt stykke ad vejen.

Er 65 mia. kr. bare et tal? Nej, det er det ikke. Det er muligheden for, at vi kan følge med nabolandene, at danske unge ikke bare får en gratis uddannelse, men at de får en uddannelse, som er mindst lige så god som deres kammeraters i resten af Europa, at en dansk familie har råd til en ferierejse af samme standard som en tilsvarende tysk familie, at der er effektiv kræftbehandling på Rigshospitalet i København på samme niveau som på Karolinska Universitetssygehuset i Stockholm – altså de ting, der betyder noget i hverdagen, de ting, der betyder noget i livet. Det er derfor, vi skal have fremgang.

Jeg vil opfordre til, at vi her i Folketinget løfter det fælles ansvar. Vi kan være uenige om, hvad der helt konkret skal til undervejs for at nå vores mål. Selvfølgelig kan vi det. Det er derfor, vi er medlemmer af forskellige partier. Og hvis nogen har bedre forslag end regeringen, lytter jeg. Men sætter man sig ikke nye mål, og siger man nej til fremgang og udvikling, så står jeg af. Det vil bryde med en lang tradition i vores folkestyre om, at vi plejer at være enige om de store, langsigtede udfordringer. Det indebærer simpelt hen en fare for, at ambitionerne bliver historisk små.

At sætte sig høje mål rummer også en risiko. Det rummer den risiko, at vi ikke når helt, men kun næsten, derop. Men det må altså aldrig få os til på forhånd at sætte barren så lavt, at vi ikke kan andet end at liste os over den.

Siden vores forældre voksede op, har Danmark gennemgået en kolossal udvikling: mere velstand, bedre uddannelser, større frihed for den enkelte. Og vi kan ikke stoppe her. Jeg har drømme for mine børn. I har drømme for jeres børn. Dem opfylder vi ikke med et fingerknips – eller med én letkøbt løsning.

Et stærkere Danmark er det billede, som tegnes af mange forslag tilsammen.

Vi skal aflevere et Danmark til næste generation, der er stærkere end det, vi selv overtog. Det skylder vi både vores forældre og vores børn. Så forpligtelsen over for næste generation er den ene grund til, at vi må handle nu. Danmark har brug for en helhedsplan.

Den anden grund er international. Vores lille plet på kloden, Danmark, er en af de lykkeligste, en af de fredeligste. Men verden omkring os er urolig. Mod øst – et aggressivt Rusland. Mod vest – en britisk befolkning, der har stemt sig ud af EU. Mod syd – krige og konflikter, som har konsekvenser for os. Terror, flygtninge, ustabilitet.

Mange er bekymrede, og det kan jeg godt forstå. Hvis mange føler, at mulighederne er få, så bliver fællesskabet sat på en prøve. Frygten får grobund, mistilliden vokser.

Men i en kompliceret verden som den, vi lever i, må vi ikke lade os friste af forsimplede løsninger. Forsimplede løsninger er netop for simple. Danmark er en del af verden på godt og ondt. Og vores svar må forholde sig til begge dele.

Vi skal ikke handle af frygt. Men vi må bestemt heller ikke frygte at handle. Vi skal tage vores forholdsregler. Vi skal polstre økonomien. Vi skal tænke på fremtiden. Vi skal passe på Danmark.

Jeg er stolt af, at Danmark er et af de lande, der tager det største ansvar i kampen mod terrorbevægelsen ISIL. Jeg er stolt af modige mænd og kvinder, som gør det muligt. Tak. Tak til alle Danmarks udsendte.

Jeg er også stolt af vores lange traditioner for søfart og for handel. Danmark har om nogen haft stor fordel af international handel. Vi har en stærk interesse i at samarbejde med omverdenen. Vi må insistere på, at større udsyn giver mere indsigt.

At større udsyn, mere indsigt gør os klogere på den verden, som vi er helt afhængige af, er en del af den danske erindring. Det er en del af vores selvbillede. Hvis vi bygger mure for at lukke andre ude, spærre vi os selv inde, og det kan vi ikke leve af. Så vores opgave er på én gang at skabe fremgang og holde fast i,

hvem vi er. Vi skal passe på vores frie, rige og harmoniske land, sådan som vi kender det, sådan som vi kender os selv.

Vores sikkerhed og vores velstand er tæt forbundet med Europas. Går det dårligt for vores naboer, går det dårligt for os, og derfor skal vi passe på Europa. Det europæiske samarbejde har problemer. Vi kan ikke bare fortsætte som før. Der er skepsis i befolkningerne, og det skal vi tage alvorligt. Det har jeg sagt længe, og i dag deler de fleste af mine europæiske kolleger det synspunkt. Men vi må omvendt heller ikke bare give EU skylden for alle problemerne. Vi har selv et ansvar for at få samarbejdet til at fungere. Vi har en stærk interesse i det.

Europa i dag er rigere end nogen sinde. Flere europæere lever i frihed. Vi handler, vi studerer, vi arbejder på tværs af grænserne som aldrig før. Det er det, danske virksomheder tjener deres penge på. Det er det, der giver arbejdspladser. Det er det, der har skabt og skaber vores velstand. Det skyldes ikke mindst det forpligtende samarbejde i EU, og derfor skal vi værne om det europæiske samarbejde, og vi skal ændre det, der ikke virker.

Vi har brug for et praktisk og fornuftigt samarbejde, som fokuserer på de opgaver, der kun kan løses i fællesskab, og som ikke blander sig i alle mulige ting, som medlemslandene klarer bedre selv.

Jeg og regeringen vil arbejde for et EU, der får gang i væksten igen – et EU, som får styr på sine ydre grænser og kontrol med indvandringen i EU, et EU, som styrker landenes samarbejde om sikkerhed. Og her er det helt afgørende, at dansk politi fortsat kan arbejde tæt sammen med deres europæiske kolleger og fortsat har adgang til de nødvendige data i kampen mod alvorlige forbrydelser. Regeringen arbejder benhårdt på at få en dansk særaftale om Europol – en aftale, der sikrer dansk politi samme operationelle muligheder som i dag, for i en usikker verden må vi passe på Danmark. Det gør vi bedst i samarbejde med andre, med EU og NATO.

Men vi skal også gøre mere selv, og derfor skal der investeres flere penge i politiet, i forsvaret og i beredskabet i indsatsen mod terror. Der skal være flere ressourcer til dem, som passer på os. Vi vil afsætte et milliardbeløb til at styrke den nationale sikkerhed. Det er en del af regeringens helhedsplan for et stærkere Danmark.

Danmark samarbejder i Europa og i verden, men der er to lande, som vi er særligt knyttet til, og det er Færøerne og Grønland. Rigsfællesskabet er et unikt fællesskab. Det er et fællesskab, der bygger på respekt for, at vi er forskellige. Jeg respekterer ønsket om, at en egen forfatning kan udtrykke det færøske folks identitet, men det er klart, at en forfatning skal kunne rummes inden for rigsfællesskabets rammer, så længe Færøerne er en del af fællesskabet. Det vil vi gerne arbejde for gennem dialog om forfatningen.

Vi deltager også gerne i en dialog om den økonomiske situation. Den er forskellig på Færøerne og i Grønland. Lige nu har begge lande gode konjunkturer, men der er store udfordringer på lidt længere sigt. Vi lægger op til at understøtte selvstyrets arbejde for børn og unge i Grønland, ligesom vi vil styrke indsatsen for udsatte grønlandere i Danmark.

Vi skal være stolte af rigsfællesskabet. Vi giver plads til forskellighed, men vi deler en fælles kerne. Det blev bekræftet på rigsmødet i Grønland i foråret. Vi har en tradition for sammen at finde løsninger, der løfter os alle op. Og det skal vi også gøre herhjemme: finde fælles løsninger, der løfter os, løfter os som folk, løfter os som nation. Vi har et stærkt grundlag at bygge på – det forpligter. Det er nu, vi rettidigt kan gennemføre små forandringer og opnå store forbedringer.

Vi skal aflevere et Danmark videre til næste generation, der er stærkere end det, vi selv overtog. Det er sådan set det, der er kernen i regeringens helhedsplan. Da regeringen trådte til, satte jeg fire pejlemærker på de områder, hvor det er min ambition at flytte Danmark, og vi har allerede nået en del. Helhedsplanen vil kunne bringe os et godt stykke videre.

Det første pejlemærke er en realistisk og konsekvent udlændingepolitik. Da vi åbnede Folketinget for et år siden, var der gået hul på Europa. Danmark og Europa stod midt i flygtninge- og migrationskrisen – en krise med rod i dybt komplicerede konflikter, med potentielt endog meget store konsekvenser for vores økonomi, for vores værdier, for vores samhørighed som land og folk, for ordentligheden.

Regeringens politik er udtryk for en balance. Vi er realistiske. Vi strammer op. Og vi gør det på en ordentlig måde. Vi har været med til at flytte diskussionen i Europa. Nu er alle i EU – alle – enige om, at vi ikke igen vil opleve den ukontrollable tilstrømning af flygtninge og migranter, som vi så sidste år.

Flygtningestrømmen til Grækenland er bragt ned fra over 100.000 flygtninge i august sidste år til 3.500 i august i år.

Herhjemme har vi gennemført nødvendige stramninger og ikke mindst en ny integrationsydelse, fordi vi mener, at det er rimeligt, og for at færre skal komme hertil. Det har virket. Vi har bremsset op. Sidste år blev der rejst telte for at få plads til asylansøgerne. Nu lukker teltlejrene ned igen. Sidste år kom der over 21.000 asylansøgere til Danmark. I år er der pr. 1. oktober kommet godt 5.000. Og i øjeblikket er antallet lavere end i nogen måned gennem de seneste 5 år. Det har ikke været lavere, siden jeg sidst var statsminister.

Så nu skal vi holde fast. Og derfor fortsætter vi med at stramme vilkårene for dem, vi lukker ind. Vi vil indføre en nødbremse, så Danmark kan afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en krisesituation, der sætter de danske grænser under pres. For vi må ikke og vi vil ikke igen opleve en situation, som ligner den i september sidste år.

Men det afskærer os ikke fra at hjælpe, tværtimod. Danmark er et af kun seks lande, der lever op til FN's målsætning om udviklingsbistand. Vi bidrager til en ny verdensmålsfond, der skal investere milliarder i bedre levevilkår i udviklingslandene. Vi er suverænt blandt de største nødhjælpsdonorer i verden i forhold til vores størrelse. Og nu gør vi endnu mere, fordi vi kan endnu mere. Regeringen vil styrke den danske nærområdeindsats, så der bliver flere penge til humanitær hjælp end nogen sinde før.

Det er netop muligt, fordi vi har strammet udlændingepolitikken, fordi vi har indført integrationsydelsen. Når udgifterne til asylansøgere falder i Danmark, har vi råd til at hjælpe flere tæt på hjemlandet. Og for mig giver det indlysende mere mening at hjælpe flygtningene i Jordan eller Libanon end i Danmark.

Danmark giver udviklingsbistand i verdensklasse. Vi er med til at modvirke, at mennesker må flygte på grund af vold og undertrykkelse. Danmark har i årtier kæmpet for menneskerettigheder. Og vi har en klar interesse i en stærk international retsorden. Det skal vi holde fast i. Men der er brug for en moderne forståelse af de konventioner, vi var med til at forme for år tilbage. Og derfor vil vi se kritisk på de dele af den europæiske menneskerettighedskonvention, hvor fortolkningen er gået for langt. Vi skal tilbage til kernen.

Regeringen fører en realistisk og konsekvent udlændingepolitik. Det er mit

første pejlemærke mod et stærkere Danmark.

Mit andet pejlemærke er, at det bedre skal kunne betale sig at arbejde. Flere skal forsørge sig selv. Jeg er overbevist om, at mennesker trives bedst ved at have et arbejde, for det giver fodfæste, det giver noget at stå imod med, det giver noget at stå fast på.

Jeg har stor respekt for alle dem, som hver dag passer funktioner, der er nødvendige i vores samfund – også dem, hvor lønnen er i den lave ende. Der skal være en fair balance mellem lønnen ved at knokle og det, man får ved at blive hjemme. Alt andet er uholdbart. Derfor har vi indført kontanthjælpsloftet, derfor har vi indført 225-timersreglen. Og jeg ved godt, at en enlig mor på kontanthjælp kan være hårdt spændt for. Jeg gør mig ingen illusioner om, at det er nemt at være forsørger på kontanthjælp. Men svaret er ikke en højere ydelse. Svaret er, at hun kommer i arbejde.

Hver gang et menneske tager skridtet fra kontanthjælp til arbejde, er det en socialpolitisk landvinding for hende selv, for hendes børn. Derfor skal det kunne betale sig at arbejde, og derfor tager vi skridtet videre med den anden fase af jobreformen. Den er klart målrettet beskæftigede med lave indkomster.

Vi vil indføre et målrettet jobfradrag og en midlertidig jobpræmie til langtidsledige, der kommer i arbejde. Jobpræmien kan udbetales i 18 måneder, og den kan udgøre op til 45.000 kr. Så kan det betale sig at arbejde. I regeringens jobreform sænker vi skatten på arbejde, en del i toppen, meget i bunden, og vi giver allermest til de langtidsledige, der kommer i job.

Vi skal have gang i den vækst, der er hele grundlaget for flere og bedre arbejdspladser, grundlaget for større muligheder i vores fremtid. Det er mit tredje pejlemærke. I dag investeres der for lidt i Danmark. I dag foretages for stor en del af de danske erhvervsinvesteringer i udlandet. Vi skal have flere investeringer i Danmark, fordi vi ellers bremser nyskabelsen og hæmmer aktiviteten og produktiviteten – så går vi glip af arbejdspladser.

Derfor skal det være mere attraktivt at investere aktivt i Danmark. Derfor vil vi indføre et fradrag for ny egenkapital. Derfor vil vi give et ekstra fradrag for merinvesteringer i forskning og udvikling. Og derfor vil vi gøre det lettere for iværksættere og vækstvirksomheder at finansiere deres ideer.

Danske virksomheder, danske investorer skal have mere attraktive vilkår for at vise, at de er de bedste. Og det er de på mange punkter, bl.a. inden for grøn teknologi og energiløsninger. Den position skal vi fastholde. Det gør vi med en ambitiøs klima- og energipolitik, og derfor vil et af de allerførste forslag, som Folketinget skal behandle i denne samling, være ratifikation af aftalen fra klimatopmødet i Paris. Men den grønne omstilling skal være robust, og derfor skal den også være realistisk. Derfor vil vi nedbringe regningen for grøn energi og – ikke mindst – opkræve regningen på en mere effektiv måde.

Vi står over for en teknologisk udvikling, som stormer af sted – en udvikling, som forandrer vores arbejdspladser, som udfordrer vores virksomheder, som stiller store krav til medarbejdere på alle niveauer. Det er jo derfor, vi vil gøre det mere attraktivt for højtuddannede eksperter, ingeniører og teknikere at arbejde i Danmark – det er derfor, topskatten skal ned.

Vi vil afsætte milliarder i en ny kompetencepulje til at løfte danskernes kompetencer, det er en del af helhedsplanen. Og vi tager fat på det problem, at danske virksomheder vil mangle faglært arbejdskraft i fremtiden. For det første har vi sammen med fagbevægelsen og arbejdsgiverne sat et fælles mål om at skabe mange flere praktikpladser, især på de områder, hvor behovet for arbejdskraft er størst. Det er allerede aftalt i trepartsdrøftelserne, det er i gang.

For det andet har vi aftalt med fagbevægelsen og arbejdsgiverne, at ufaglærte ledige med deres fulde dagpenge i ryggen kan få et uddannelsesløft, så de kan blive faglærte inden for de områder, hvor de kan få et job. Det er også allerede aftalt.

Det tredje skridt bliver bedre voksen- og efteruddannelse til dem, der er i arbejde. Det tager vi fat på i forårets trepartsdrøftelser. Jeg lægger stor vægt på, at disse ting aftales med arbejdsmarkedets parter, lønmodtagere og arbejdsgivere. Vi har indgået to stærke trepartsaftaler, fordi både fagbevægelsen og arbejdsgiverne formår at se ud over snævre egeninteresser og videre ind i det, der er i vores alle sammens interesse: arbejdspladser, fremgang, muligheder. Tak for det.

Enhver generation står på skuldrene af den forrige. Jeg er født ind i det danske velfærdssamfund, jeg er vokset op i mulighedernes Danmark, og som rigtig

mange af mine jævnaldrende blev jeg familiens første student, første akademiker.

Jeg er stolt over at leve i et land med gratis uddannelser, tryk sundhed, omsorg for de ældre, en moderne offentlig sektor, der er til for borgerne og ikke for sig selv. Så en bedre kernevelværd er mit fjerde pejlemærke.

Jeg tror, at vi alle sammen har været tæt på kræft. Min egen far døde af kræft for få år siden. Jeg håber, at de mennesker, der i fremtiden kommer i hans situation, kan leve længere. Og det nærer mit håb, at diagnose og behandling hele tiden er blevet bedre, siden vi samlede specialerne, investerede milliarder i supersygehuse, indførte patientrettigheder, pakkeforløb for kræft, siden vi satte mennesket før systemet. Flere lever længere, og det er godt. Men en dansker med kræft lever stadig væk kortere tid end en svensker med kræft. Og det er ikke godt nok. I kræftplan IV sætter vi det mål, at overlevelsen i 2025 skal være på niveau med de bedste af vores nordiske naboers. Det er ambitiøst, men det er også, hvad danskerne med rimelighed kan forvente. Vi sætter mennesket før systemet.

Det gælder også mennesker, der bor på plejehjem. De skal have mere frihed til at bestemme over deres egen hverdag, for det øger livsglæden. Det er en del af en værdig og en tryk alderdom.

Barndommen skal også være tryk. Regeringen vil styrke dagtilbuddene, så vores børn får en god start på livet. De små mennesker skal både trives, udvikle sig og blive parate til skolen.

Bag hver gode oplevelse på sygehuset, på plejehjemmet eller i børnehaven står der også mennesker: pædagoger, pædagogmedhjælpere, læger, laboranter, sygeplejersker, fysioterapeuter, portører, SOSU-hjælpere og SOSU-assistenten. I gør alle et fantastisk arbejde for andre, der er dybt afhængige af jer, og det skal I have tak for. Den bedste tak, vi kan give jer, er at sørge for at træffe de beslutninger, så der også i fremtiden er råd til bedre sundhed, ældrepleje og anden kernevelværd, og det er derfor, at vi i helhedsplanen sætter et milliardbeløb af til en ny velfærdspulje.

Det er en pulje, vi bygger op med penge, som skabes af de ansvarlige forslag i planen. Og de partier i Folketinget, der vil være med til at tage et ansvar, skal også være med til at fordele pengene. Det synes jeg er rimeligt.

Vi forvalter borgernes penge. Det skal vi gøre med omtanke, og vi står med en række bundne opgaver: en grøn omstilling, der hviler på et ualmindelig skrøbeligt grundlag med PSO'en, behovet for at genskabe tilliden til SKAT, som kalder på investeringer, milliardinvesteringer de kommende år, nye ejendomsvurderinger, et pensionssystem, der skal være mere robust. Og så skal vi investere både i trafik og i digital infrastruktur.

Det kræver, at vi øger rammerne, for ellers har vi sådan set kun råd til at gøre det, vi allerede har besluttet, og det er derfor, at regeringen vil øge rammen for de offentlige investeringer med i alt omkring 27 mia. kr. Og det kan vi kun gøre, fordi vi øger råderummet.

Der er altså arbejde, der skal gøres, regninger, der skal betales, og det helt uanset hvem der er statsminister. Og hvis der skal være råd til mere efter det, når de bundne opgaver er løst, så skal der flere penge i kassen.

For 15 måneder siden overtog vi en offentlig økonomi med mange ubetalte regninger og med en fremtidig udfordring, når de store årgange går på pension. Der venter betydelige offentlige underskud i horisonten, hvis ikke vi gør noget. Det er så også derfor, vi gør noget.

Når et bredt flertal i Folketinget har aftalt, at pensionsalderen skal hæves i takt med levealderen, og levealderen så stiger mere end forventet, hurtigere end forventet – hvilket jo er lykkeligt – så beder vi de danskere, der er født fra 1958 til 1978, om at gå 6 måneder senere på pension.

For alle andre ændrer vi ikke noget. For dem, der er yngre, født senere, og dem, der er ældre, er reglerne fuldstændig de samme som før, men vi skaffer penge til fremtidens velfærd. Det er ansvarligt.

Når Danmark har en SU, der nok er verdens mest generøse, så foreslår vi at give lidt mindre i stipendier, lidt flere og bedre lånemuligheder og så et ekstra jobfradrag efter færdiggjort uddannelse, uanset hvilken uddannelse man har taget, så de unge kan komme godt i gang med arbejdslivet. Og så lægger vi nogle af de sparede penge i en kompetencepulje til bedre uddannelse. Det er ansvarligt.

Regeringens forslag summer op til, at vi har dobbelt så mange penge i 2020, som

hvis vi lader stå til. Det er ansvarligt. Og det giver plads til en vækst i det offentlige forbrug på 0,5 pct. Jeg gik til valg på nulvækst i det offentlige forbrug, men de bundne opgaver kan ikke vente. Vi vil mere end status quo. Og så finder vi pengene i stedet for at sidde på hænderne.

Andre gik til valg på noget andet. Nogle gik til valg på en offentlig vækst på 0,6 pct. om året. 0,5 pct. eller 0,6 pct., 5 promille eller 6 promille – er det som nat og dag? Er det forskellen på himmel og helvede? Det synes jeg ikke. Er det her, den store forskel manifesterer sig i dansk politik? 5 promille eller 6 promille? Nej, det er det vel egentlig ikke. Den reelle forskel er, om der er penge i kassen, om der er råd til de 0,5 eller de 0,6 pct. For der skal være rigtige penge bag, når vi skal løse rigtige problemer for rigtige mennesker: ny kræftmedicin, plejehjem til demente, mere efteruddannelse. Det er sådan set det, der står på spil. Hvis ikke man gør noget for at skaffe pengene, har man heller ikke nogen penge at bruge, for der findes ingen gratis omgang.

I min allerførste valgkamp til kommunalbestyrelsen for 31 år siden blev jeg rigtig ked af det på grund af et par meget kritiske læserbreve, og så gav min kloge mor mig et råd: Du kan ikke være populær alle steder, sagde hun. Jeg tror ikke, at man kan beskyldes mig for ikke at have efterlevet min mors råd. Nogle vil måske mene, at jeg har efterlevet det lige grundigt nok, men som politikere er vi altså nødt til at gøre det, vi mener er rigtigt og ansvarligt.

Vi skal passe på med ikke at undervurdere danskerne. Jeg tror sådan set godt, at de kan gennemskue politikernes gavesmentalitet. De ved godt, at vi skal tjene pengene, før vi kan bruge dem. Det gælder for det offentlige budget, fuldstændig som det gælder for familiernes eget. Og det, der betyder noget for danskerne, er, om vi kan indfri deres berettigede forventninger til fremtiden: både at kernevelfærden fungerer og er tidssvarende, og at en dansk familie har samme muligheder i hverdagen som en familie syd for grænsen eller på den anden side af Øresund. Og derfor køber jeg heller ikke den falske modsætning mellem velfærd og skattelettelse. Regeringens politik er både-og. Vi har brug for en helhedsplan, så vi har råd til at udvikle Danmark – arbejdspladser, uddannelser, bedre politi og beredskab, lavere skat, højere velfærd, større fremgang. Kort sagt: ambitioner på Danmarks vegne.

Vi skal også have så meget luft i budgettet, at vi kan lægge et stort milliardbeløb til side til fremtiden, for vi ønsker ikke at efterlade en ubetalt regning i

børneværelset. Vi vil hellere oprette en børneopsparing til næste generation, ja, faktisk hele to: en tryghedsreserve til uforudsete udgifter og en reserve til tryghed for boligejerne.

Den helhedsplan, vi har lagt frem, består jo af mange brikker til et stærkere Danmark, men der mangler en, og da vi skal gøre mosaikken komplet, vil regeringen derfor i morgen lægge den sidste brik på forhandlingsbordet.

For det er jo velkendt, og har været det i en årrække, at en af de bundne opgaver – en opgave, vi har arvet – er et nyt vurderingssystem. De ejendomsvurderinger, vi har i dag, rammer i mange tilfælde skævt, og så kan skatten også blive skæv. Der er eksempler på, at ens huse er vurderet forskelligt, selv om de ligger på samme vej. Det er jo altså utrygt for den enkelte, det er for dårligt, det skal vi gøre bedre. Ingen må blive beskattet ud af sin bolig. Der skal være tryghed for boligejerne. Derfor fremlægger vi i morgen både et nyt og bedre vurderingssystem og et nyt forslag til boligbeskatning.

I dag vil jeg nævne tre vigtige elementer i regeringens udspil.

For det første er det et nyt, forbedret skattestop. Vi skabte jo selv skattestoppet i 2001, og vi gjorde det med det sigte at skabe tryghed for boligejerne. Det var godt, men det har vist sig at være langt fra godt nok. De samlede ejendomsskatter er vokset med 18 mia. kr. siden 2001 på trods af skattestoppet, og mange betaler i dag langt mere i skat, end de lagde budget efter, dengang de købte deres bolig. Nogle har slet ikke råd til at blive boende i deres eget hjem på trods af skattestoppet. Og hvis ikke vi gør noget, hvis ikke vi forbedrer skattestoppet, så vil boligskatterne frem til 2040 reelt stige med yderligere 10 mia. kr. på trods af skattestoppet. Det er altså ikke tilstrækkelig tryghed – tværtimod. Derfor skal vi have et nyt, forbedret skattestop, så boligejerne får en reel tryghed.

For det andet sætter vi skatteprocenterne ned. Det nye vurderingssystem vil samlet set betyde højere vurderinger, fordi boligpriserne mange steder er steget markant, og hvis vi kun indførte nye vurderinger og ikke gjorde andet, ville det føre til langt højere skatter. Det ønsker regeringen ikke. Nye vurderinger skal ikke være en pengemaskine, og derfor vil vi sænke både grundskyldssatsen og ejendomsværdisatsen. Det betyder, at de samlede boligskatter reduceres i mange år frem, og det kan vi gøre, fordi vi har penge til det med den reserve på 24 mia. kr., som vi har fundet plads til i helhedsplanen.

For det tredje vil vi øge trygheden for nuværende boligejere. Som det er nu, står mange boligejere over for kraftige stigninger i grundskylden mange år frem. De stigninger, som ligger efter 2020, vil vi, når vi har indført det nye system, aflyse. De nye regler for boligskat skal træde i kraft, når den politiske aftale om boligbeskatning udløber i 2020. Ingen nuværende boligejere vil komme til at betale mere end med de nuværende skatteregler, og mange vil komme til at betale mindre.

I morgen vil vi i regeringen fremlægge vores konkrete udspil, ligesom vi inden da har inviteret partierne til en grundig orientering.

Vi ønsker at indgå en aftale om et nyt, forbedret boligskattestop som en del af 2025-forhandlingerne, og jeg vil opfordre så kraftigt, jeg kan, til, at vi i fællesskab finder en løsning for de mange danskere, der bor i ejerbolig – det er mere end halvdelen af befolkningen. Vi har et ansvar for at skabe tryghed for boligejerne, både for dem, der ejer deres bolig i dag, og for de nye generationer.

Vi skal løse problemerne. Vi skal styrke trygheden. Vi skal drive fremgangen. Siden sidste år er der kommet tusindvis af nye private job, tusindvis færre på overførselsindkomst. Vi har fremgang i alle dele af landet. Mennesker kommer i arbejde, får mere at stå op til, nyt håb og større muligheder. Flytningestrømmen er bremset. Kommuner og regioner har flere penge til sundhed og ældre. Så alt i alt går det ikke så dårligt.

Men hvorfor skal vi så have en helhedsplan? Kan vi ikke bare stille os tilfreds med tingenes tilstand, med status quo? Eller skal vi hellere bruge et godt udgangspunkt til – som en fremsynet socialdemokrat engang sagde det – at gøre gode tider bedre?

Jeg ved godt, hvad min morfar ville sige, og han var socialdemokrat: Vi skal gøre gode tider bedre. Udfordringerne forsvinder ikke, fordi vi lukker øjnene for en stund, for når vi åbner dem igen, er de der endnu, og de har bare vokset sig større.

De danskere, jeg har mødt, når jeg på det seneste har været rundt i landet for at diskutere helhedsplanen, ser ind i fremtiden med begge øjne åbne på samme tid. De er sådan set ikke bange for at fortælle, hvad der bekymrer dem, eller for at tage ansvar. Og vores opgave her i Folketinget er at give dem muligheden for at

drømme større, stile højere, nå længere.

Det er muligt, at fremtiden kommer af sig selv. Men den fremtid, vi ønsker, kommer ikke af sig selv, den skaber vi sammen: et friere Danmark, et rigere Danmark, et stærkere Danmark.

Jeg vil appellere til, at Folketinget kan have den fælles ambition, så kommende generationer vil sige: De lagde til – de trak ikke fra; de turde samles om at træffe de beslutninger, der gjorde Danmark stærkere.

Lad os indlede det nye folketingsår med at udbringe et leve for vores land og for Danmarks fremtid.

Danmark leve!

(Trefoldigt hurraråb fra salen).

Kilde

www.stm.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Folketingstale, Politisk tale, Venstre, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/statsministers-tale-ved-folketingets-aabning-2016>